

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) op 19 januari 2015 — Brisal — Auto Estradas do Litoral SA, KBC Finance Ireland/Fazenda Pública

(Zaak C-18/15)

(2015/C 118/22)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Supremo Tribunal Administrativo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Brisal — Auto Estradas do Litoral SA, KBC Finance Ireland

Verwerende partij: Fazenda Pública

Prejudiciële vragen

- 1) Verzet artikel 56 VWEU zich tegen een nationale belastingregeling volgens welke financiële instellingen die geen ingezetenen van Portugal zijn, zijn onderworpen aan inkomstenbelasting over op het grondgebied van deze lidstaat vervallen rente die tegen het definitieve tarief van 20 % (of minder indien zo is bepaald in een dubbelbelastingverdrag) als bronheffing wordt geheven over de *bruto-inkomsten* zonder dat de rechtstreeks met de uitoefening van de financiële activiteit verbonden bedrijfskosten kunnen worden afgetrokken, terwijl de door ingezeten financiële instellingen ontvangen rente wordt opgenomen in het totale belastbare inkomen waarbij eventuele met de uitoefening van de activiteit verbonden kosten worden afgetrokken bij de vaststelling van de winst met het oog op de heffing van de vennootschapsbelasting, zodat het algemene tarief van 25 % wordt toegepast op de uit rente verkregen *netto-inkomsten*?
- 2) Verzet artikel 56 VWEU zich ook dan tegen deze regeling wanneer blijkt dat de belastbare grondslag van ingezeten financiële instellingen, na aftrek van de financieringskosten die verband houden met de rente-inkomsten of van kosten die economisch rechtstreeks verband houden met deze inkomsten, zwaarder wordt of kan worden belast in vergelijking met de heffing van de bronbelasting over de bruto-inkomsten van niet-ingezeten financiële instellingen?
- 3) Kunnen daartoe de met de kredietverstrekkingen verbonden financieringskosten of de kosten die economisch rechtstreeks verband houden met de rente-inkomsten worden bewezen aan de hand van informatie afkomstig van de EURIBOR („Euro Interbank Offered Rate”) en de LIBOR („London Interbank Offered Rate”), zijnde het gemiddelde rentetarief voor interbancaire financieringen dat banken bij de uitoefening van hun activiteiten toepassen?

Hogere voorziening ingesteld op 4 februari 2015 door Safa Nicu Sepahan Co. tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 25 november 2014 in zaak T-384/11, Safa Nicu Sepahan Co./Raad van de Europese Unie

(Zaak C-45/15 P)

(2015/C 118/23)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Safa Nicu Sepahan Co. (vertegenwoordiger: A. Bahrami, lawyer)

Andere partij in de procedure: Raad van de Europese Unie

Conclusies

1. Gedeeltelijke vernietiging van het arrest van het Gerecht van 25 november 2014 in zaak T-384/11, voor zover het Gerecht

— de door Safa Nicu Sepahan Co. geleden materiële schade niet heeft erkend en toegewezen;

— heeft erkend dat Safa Nicu Sepahan Co. immateriële schade heeft geleden, maar een willekeurig laag bedrag van 50 000 EUR als enige vergoeding voor die schade heeft toegewezen.

2. Uitoefening van de volledige rechtsmacht van het Hof en gelet op de beschikbare gegevens:

Primair

— toewijzing aan Safa Nicu Sepahan Co. van een bedrag van 5 662 737,40 EUR, te vermeerderen met rente, voor de materiële schade, geleden ten gevolge van een ernstige schending van een rechtsregel en onrechtmatig handelen door de Raad van de Europese Unie;

— toewijzing aan Safa Nicu Sepahan Co. van een bedrag van 2 000 000 EUR, te vermeerderen met rente, voor de immateriële schade, geleden ten gevolge van een ernstige schending van een rechtsregel en onrechtmatig handelen door de Raad van de Europese Unie;

— verwijzing van de Raad van de Europese Unie in de gerechtelijke en buitengerechtelijke kosten die rekwirante in het kader van deze hogere voorziening heeft gemaakt, daaronder begrepen die in het kader van de oorspronkelijke procedure voor het Gerecht, te vermeerderen met rente.

Subsidiar

— toewijzing aan Safa Nicu Sepahan Co. van een bedrag dat ex aequo et bono wordt vastgesteld, te vermeerderen met rente, voor de materiële schade, geleden ten gevolge van de ernstige schending van een rechtsregel en onrechtmatig handelen door de Raad van de Europese Unie;

— toewijzing aan Safa Nicu Sepahan Co. van een bedrag dat ex aequo et bono wordt vastgesteld, doch niet lager dan 50 000 EUR, te vermeerderen met rente, (zoals reeds toegewezen in het bestreden arrest van het Gerecht) voor de immateriële schade, geleden ten gevolge van de ernstige schending van een rechtsregel en onrechtmatig handelen door de Raad van de Europese Unie;

— verwijzing van de Raad van de Europese Unie in de gerechtelijke en buitengerechtelijke kosten die Safa Nicu Sepahan Co. in het kader van deze hogere voorziening heeft gemaakt, daaronder begrepen die in het kader van de oorspronkelijke procedure voor het Gerecht, te vermeerderen met rente.

Meer subsidiar

3. Terugverwijzing van de zaak naar het Gerecht om het bedrag van de schade opnieuw te onderzoeken en een nieuw arrest te wijzen ten gunste van Safa Nicu Sepahan Co.

Middelen en voornaamste argumenten

Tegen het arrest van het Gerecht van 25 november 2014 voert rekwirante twee middelen aan, die elk uiteenvallen in diverse onderdelen.

- Eerste middel: rekwirante voert aan dat het Gerecht in de punten 93 tot en met 149 van het bestreden arrest blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door rekwirantes vordering tot vergoeding van alle materiële schade af te wijzen hoewel het had erkend en toegegeven dat rekwirante daadwerkelijk materiële schade had geleden ten gevolge van ernstig onrechtmatig handelen door de Unie. Rekwirante baseert zich daarbij op de volgende argumenten:
 - in strijd met artikel 340, tweede alinea, VWEU en artikel 41, lid 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, welke beide het beginsel van „volledige schadevergoeding” vooropstellen, is in het arrest geen vergoeding voor de door de Unie en haar personeelsleden veroorzaakte schade toegewezen;
 - door geen materiële schade, waarvan het bestaan was erkend, toe te wijzen, schendt het arrest voorts de beginselen van evenredigheid en eerlijke beoordeling en is er sprake van rechtsweigerings;
 - verder schendt het arrest het recht door kennelijke verdraaiingen van de feiten en het bewijs, en is de afwijzing van de vordering tot vergoeding van alle schade van rekwirante gebaseerd op een gebrekkige, onlogische en tegenstrijdige motivering.
- Tweede middel: rekwirante voert aan dat het Gerecht in de punten 92 tot en met 149 van het bestreden arrest blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat toewijzing van 50 000 EUR een geschikte vergoeding vormt. Het Gerecht heeft derhalve de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van vergoeding van reële schade en kosten geschonden, wat heeft geleid tot een willekeurige en onwettige uitkomst.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation (Frankrijk) op 6 februari 2015 — Sélina Affum (huwelijksnaam Amissah)/Préfet du Pas de Calais, Procureur général de la Cour d'appel de Douai

(Zaak C-47/15)

(2015/C 118/24)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Sélina Affum (huwelijksnaam Amissah)

Verwerende partijen: Préfet du Pas de Calais, Procureur général de la Cour d'appel de Douai

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 3, punt 2, van richtlijn 2008/115/EG⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een derdelander illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en om die reden op grond van artikel 2, lid 1, van die richtlijn binnen de werkingssfeer ervan valt, wanneer hij louter op doorreis is, als passagier van een autobus die op het grondgebied van die lidstaat reed, komende uit een andere lidstaat die deel uitmaakt van de Schengenruimte, en onderweg was naar nog een andere lidstaat?